

νά καθίσης καλὰ εἰς τὴν θέσιν σου, διότι φόβος εἶνε μὴ τὴν χάσῃς, ἂν καλὰ τώρα οἱ βουλευταὶ Ἀττικῆς.... τὸ εἶχα λησμονήσῃς· καλὰ ἔκαμες νὰ τοὺς συλλάβῃς.

Ἐληξεν ἤδη—καὶ ὑποθέτομεν αἰσίως—καὶ ὁ ἐπὶ κατασκευῇ τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Γκίλφορντ διαγωνισμός. Ἐπτά ἐν ὅλῳ ἦσαν τὰ σταλέντα ἔργα ἔτυχε δὲ τῶν πλειοτέρων ψήφων τὸ πρόπλασμα τοῦ Κοσμᾶ Ἀπέργη. Τώρα, κύριε πρύτασι, εἰς τὸ ἔργον! νὰ ἴδωμεν τίνος εὐτυχοῦς θνητοῦ, ζώντος ἢ ἀποθαμμένου, τὸν ἀνδριάντα θὰ φαντασθῇς νὰ κατασκευάσῃς. Ἡ πρυτανεία τοῦ ρέκτου Κυριακοῦ πρέπει νὰ κληθῇ πρυτανεία ἀνδριαντοποιίης.

Ὁ καπνοπώλη· κ. Μενιδιάτης ἐπέδωκεν ἀναφορὰν πρὸς τὸν ὑπουργὸν τῶν οἰκονομικῶν αἰτούμενος τὴν ἄδειαν νὰ ἰδρῦσῃ ἐργοστάσιον ἐκκοπῆς καπνοῦ. Τοιουτοτρόπως ὁ ὑπουργὸς τῶν οἰκονομικῶν ἀποκτᾷ ἰσχυρότατον ὁπαδὸν τῶν φορολογικῶν του μεταρρυθμίσεων καὶ ζιλωτὴν τοῦ συστήματός του. Αὐτός, ὁ ἄνθρωπος, πρέπει νὰ παρασημοφορηθῇ ἐξάπαντος.

ΠΟΛΙΤΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Αἱ συχναὶ παρακλείσεις σου ὅπως σοὶ γράψω τι διὰ τὴν ἐφημερίδα μοῦ πρὶξενούν, σὲ βεβαίω, πόνον καὶ βαθεῖαν θλίψιν καὶ πολλάκις μ' ἐμβάλλουσιν εἰς τὴν ἰδέαν ὅτι καὶ οἱ γράφοντες καὶ οἱ μὴ γράφοντες καταφεύχουν εἰς τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα. Ἐνθυμοῦ, μοὶ λέγεις, ἐνίοτε καὶ τὴν τάλαινα πατρίδα καὶ ἐκπλήρου τὸ πρό, αὐτὴν χρέος! Ἀλλ' ἂν ἦτο δυνατόν δι' αὐτοῦ τοῦ εὐτελεσταύτου καὶ λεπτολέ-

— ὦ! ὦ!

Ὁ Φιντέλ ἤρχισε τότε νὰ ἐξορμᾷ ἐπὶ τῆς κλίνης.

— Φιντέλ! ἐπρόρρεν ἡ νεάνις διὰ φωνῆς διαταζούσης.

Ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ ὁ ἱατρὸς ἤκουσε καὶ τὸ βλέμμα του ἔσχεν ἀκτινοβολίαν τινά.

— Βάβ, βάβ! ἀπήντησεν ὁ κύων, ἅμα ἐφώνησε τὸ ὄνομά του.

Αἱ δὲ θωπεῖαι ἤρχισαν καὶ πάλιν.

— Φιντέλ, Φιντέλ, εἶπε πάλιν ἡ Ἰωάννα, ὥσπερ ἀπηνυθύνετο εἰς ἑαυτήν.

Λαβοῦσα δὲ τὸν κύνα ἐφίλησε πολλάκις ἐπὶ τοῦ μετώπου. Τοῦτο βεβαίως ἀνέμενον ὁ Φιντέλ, διότι ἄμεσως ἐπήδησεν εἰς τὸ δωμάτιον ὑλακτῶν ἐξ εὐχαριστήσεως καὶ μετέβη εἰς τὴν θύραν τοῦ Ἰακώβου Γρανδὲν, τὴν ὁποίαν ἔξεσε διὰ τῶν ποδῶν. Τοιουτοτρόπως ἔκαμνε καὶ ὁ ἄλλος, κατὰ πάντα πρῶταν.

Ἡ Ἰωάννα καθημένη ἐπὶ τῆς κλίνης διηύθυνε τοὺς ἐκπεληγμένους ὀφθαλμούς της πανταχοῦ τοῦ θαλάμου, οἱ ὅποιοι ὅμως δὲν προσηλθύντο ἔτι εἰς οὐδὲν τῶν ἐν αὐτῷ, ἐπειδὴ καὶ τῇ ἐφαίνοντο πάντα ἀόριστα, συγκεχυμένα. Ἐκεῖνος ἔφερε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ μετώπου της καὶ ἔτριψε τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς πράττει τις, ὅστις αἰσθάνεται ὅτι δὲν ἐξυπνήσῃ καλῶς.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐν τούτοις, ἡ ὄρασις αὐτῆς κατέστη

πτου ξυλαρίου, εἰς τὴν ἄκρην τοῦ ὁποίου εἶν' ἐμπεπεγμένον τεμάχιον ἐσχωριασμένου σιδήρου, νὰ παρὰχθῇ καλὸν τι, ἂν ἐν θαύματος ἡδυνάτῃ τις νὰ τὸ χειρισθῇ ὥς κραταῖον μόχλῳ ὃν ἀνασηκώσῃ τὴν πλάκα τῆς ἀδιαφορίας ὑπὸ τὴν ὁποίαν καθεῖδει ἡ πατρίς δὲν θὰ ἐθυσίαζε πάντα καὶ δι' ὅλου τοῦ βίου αὐτοῦ ἰδρωτὶ περρρεόμενος, δὲν θὰ ἐκυπτεν ἐπὶ τούτου τοῦ ξυλαρίου;

Καὶ τώρα γράφα, ἂν ἔχῃς ὄρεξιν! Κρύπτων καθημερινῶς τὸ ἐγερτήριο, κρύπτων μεγαλοφώνως καὶ ἀφρόως τοὺς κινδύνους οὓς διατρέχει ἡ πατρίς καὶ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ—ρίπτων διὰ τεχνιτῶν φακῶν ἐπὶ ἀπλότητος φωτισμένης ὀθώνης τὴν εἰκόνα τῶν ἀσχημιῶν καὶ τῶν αἰσχῶν, ἡ τῇ ἀκηδίας καὶ ἀμεριμνομερίμνης, ζωγραφίζων τὸν διὰβολὸν ἐπὶ τοῦ τοίχου διὰ τῶν φοδρωτέρων χρωμάτων τῆς κολάσεως, κρυγαζών, ὀλοφρομένος, κατακοπτόμενος, ὀλολίζων, σύρων τοὺς συμπολίτας ἀπὸ τῆς ἄκρας τοῦ ἐνδύματος ἵνα τοῖς ἐπιστήσῃ τὴν προσηχὴν: — Ἡ Μακεδονία κινδυνεύει, ἡ Μακεδονία χάνεται, τὸ μέλλον τοῦ ἐλληνισμοῦ στενεύει, πνίγεται, ἡ μεγάλη ἰδέα δολοφονεῖται καὶ ἡ μικρὰ ἰδέα θριαμβεύει καὶ ἡ Ἑλλάς προειτοιμάζεται ν' ἀποτελέσῃ μέλος der K. K. osterreichischen vaternlander (τῶν καίσαροβασικῶν αὐστριακῶν χειρῶν τοῦ στέμματος) μετὰ τὴν τακτικῶς λειτουργούσαν landtag της, τὴν δίκαιαν καὶ τὰ ἰδιαίτερα προνόμιά της καὶ παρὰ τὸν ἐξαυστριακισμόν ἐπικείται ὁ ἠθικός ἐξανδραποδισμός μας καὶ... καὶ... καὶ τόσα ἄλλα ὅσα εἶπαμεν καὶ ἐπανελάβομεν καὶ ἀνεμασῆσαμεν καὶ ἀναμυρῆκαμεν καθ' ἑκάστην— τί ἀπολαμβάνει ἐκ τούτων πάντων; Ἄν ᾖναι ὀλίγον εὐαίσθητος καὶ ἂν ἐν τῇ καρδίᾳ του ὑπάρχει ἀκόμη μία ἰς δονουμένη ἐκ τοῦ πάθους τοῦ πατριωτισμοῦ— διότι καὶ τοῦτο εἶναι πάθος ὡς πᾶν ἄλλο—μεγαγγολεῖ ὀλίγον περιπίπτει εἰς ἀθυρίαν... ἔως ὅτου ἔλθῃ ἡ ὥρα τοῦ μεσημβρινοῦ γεύματος. Ἐκτός τούτου, ἐγὼ τοῦλάχιστον, οὐδὲν ἄλλο εἶδον καταρτάν-

ῆτον ἀμφιρρεπῆς, βεβαιότερα τοῦτο ἢ ὡς τις ὁμίχλη διασκεδαζομένη.

Τὸ δικτυωτὸν τοῦ παραθύρου ἦν καταβιβασμένον, ἀλλ' ὁ θάλαμος, ἐν ᾧ εἰσέδυνεν ἡλικιὰ τις ἀκτὺς ἦν ἐπαρκῶς φωτισμένος.

Ἡ Ἰωάννα ἀνεγνώρισε τέλος τὸν τόπον, εἰς τὸν ὁποῖον εὐρίσκειτο, τὸν θάλαμόν της. Ἀναμφιβόλως δὲν ὑπῆρχεν εἰσέτι ἡ σκέψις· βραδέως, ἐπιμόχθως ἀφυπνίζετο τὸ λογικόν. Ἐμελλεν ἀρά γε νὰ διαρρήξῃ τοὺς δεσμούς καὶ νὰ ἐξέλθῃ θριαμβεύον ἀπὸ τὰ σκότῃ της νυκτός;

Ἡ δοκιμασία ἤρχιζε καὶ ἔμελλε νὰ ᾖ ἀποφασιστικὴ διὰ τὴν Ἰωάνναν εἴτε ὑπὸ τὴν μίαν εἴτε ὑπὸ τὴν μίαν εἴτε ὑπὸ τὴν ἄλλην ἐποψίν. Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς τώρα προσηλθύντο διὰ μακρῶν ἐπὶ ἐκάστου ἀντικειμένου, ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρον κεκαλυμμένου διὰ τάπητος, ἔργου τῶν χειρῶν της, ἐπὶ τῶν καθελῶν, ἐπὶ τοῦ μονοποδίου, τῆς ἱματιοθήκης, τῆς νυκτερινῆς τραπέζης, τῶν λευκῶν παραπετασμάτων, ἐπὶ τοῦ ὀρολογίου ἀνηρτημένου εἰς τὸν ἥλον, οὗ ἡ χρυσὴ ἄλυσος ἐκρέματο, ἐπὶ τοῦ ψαθίνου πύλου, ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων της, ἐσθῆτος, ὑποχιτωνίου, στηθοδέσμου, ἐσωκαρδίου, περιζώματος, χειριδίων, τεθειμένων ἐπὶ καθέκας, ὡς συνείθιζε καὶ ἑκπέραν νὰ πράττῃ κατακλινομένη, ἐπὶ τῶν ὑποδημάτων, περιποδίων, ἐπὶ τῶν ἐρυθρῶν περικνημίδων ἐρριμμένων κάτω τῆς κλίνης καὶ ἐπὶ τοῦ Φιντέλ, ὅστις περιστρέφετο ἐν τῷ θαλάμῳ μεταβαίνων διαρκῶς ἐκ

προϊόν ταύτης τῆς πράγματι γενναίας καὶ φιλοπάτριδος ἀνευ ἀπτεϊσμών ἐκστρατείας ἦν ἀπὸ τινος ὀλίγον σοβαροὶ δημοσιογράφοι, πρωτοστατούντος τοῦ «Μη Χάνεσαι», ἤρξαντο ἐπὶ τοῦ ἐδαφους τοῦ ἐξωτερικοῦ, τοῦτέστι τοῦ ζωτικῶς ζητήματός μας. Ἡ κυβέρνησις συνεκινήθη διόλου; "Οχι. Οἱ πολῖται τοῦλάχιστον, τὰ ἄτομα ἐταράχθησαν, ἐξώρρευσαν, ἀπέτεισαν τὴν νάρκην, ἤνοιξαν τὰ ὄμματα. ἤθελσαν νὰ σκεφθοῦν, νὰ συλλογισθοῦν, νὰ ἴδουν ὀλίγον ἀποτερω τοῦ ἄκρου τῆς ριζοσπαστικῆς; Τίποτε! Τίποτε, τίποτε!...

"Ελαβον ζωηρότερον χρόνον ἢ ἄγε ἔκτοτε αἱ ναυτικαὶ παρασκευαί, ἀνευ τῶν ὁποίων οὐκ ἔστι τι γενέσθαι τῶν δεόντων; Ἡ ἐν Ἀγγλίᾳ ναυτικὴ ἐπιτροπὴ ἐξαιολογεῖ συντόμως πονδάζουσα τὸ σοβαρὸν τοῦτο ζήτημα. αὐτὸ εἶναι! Πρόκειται, βλέπεις, νὰ λυθῇ τὸ ζήτημα τοῦ πηδαλίου τοῦ ἀεροπλάτου ἢ νὰ τετραγωνισθῇ ὁ κύκλος; καὶ καθ' ὃ χρονικὸν διάστημα ἠδύνατο νὰ ᾗ προκεχωρημένη κατὰ τὸ ἥμισυ ἢ κατασκευὴ ἐξ ὁμηρικῶν ἀξιολόγων, τὰ ὅποια τοῦ χρόνου εἰς τοιαύτην ἐποχὴν νὰ καταπλέωσιν ὑπερήφανα εἰς τὰς θαλάσσας μας; διαπλέοντα προκλητικῶς τὰς ὁραίας θαλάσσας μας, ὡς οἱ αὐστριακοὶ θέλουν νὰ υποδουλώσουν, ἢ ἐπιτροπὴ μελετᾷ... μελετᾷ καὶ δὲν εἶν' ἀπίθανον ν' ἀκούσωμεν ὅτι αὐτοὶ διδοὶ ἐξετάσεις, ἐκτὸς ἂν ἔως τότε λάβωσι τὰ μέλη αὐτῆς καιρὸν νὰ προσκηθῶσι ἀλλήλοδιαδόχως εἰς Ἀθήνας ὡς ὑπουργοὶ τῶν ναυτικῶν. Καὶ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ χερσαία ρουμανία παρασκευάζει στόλον ἀνώτερον τοῦ ὑπάρχοντος νῦν ἐν Ἑλλάδι, ἢ Βουλγαρίᾳ αὐτὴ λαμβάνει δωρούμενα παρὰ τῆς Ρωσσίας δὲν ἤξευσε πόσα καλὰ πλοία, ἔως δὲ καὶ αὐτὴ ἡ Σερβία κατορθώσῃ νὰ φέρῃ μέχρι Βελιγραδίου στόλον ὁμηρικῶν ὑπὸ κανένα ἑλβετὸν ἀρχιναύαρχον ἔως ὅτου ἡ Ἑλλὰς κατορθώσῃ νὰ καταρτίσῃ ἡμίσειαν ὡδεκάδα ἀξιωματικῶν πλοίων.

Νὰ τὰ λέγωμεν λοιπὸν καὶ πάλιν; Ν' ἀρχίσωμεν πάλιν λιν τὰ ἴδια; Τὰ στρατιωτικὰ, καὶ τὰ περίφημα στέλεχῃ

καὶ τὴν μονοετῇ θητείαν καὶ ὅλα τ' ἄλλα τὰ καταλήξαντα εἰς τὴν ἰδανικὴν μόνον παράστασιν στρατοῦ ἐν τῇ ἐπικρατείᾳ ἡμῶν;

Εἰς τοῦλάχιστον φοβούμαι μήπως ἐκ ταύτης τῆς συνεχοῦς ἐπαναλήψεως, κατοπιν τῆς ὁποίας οὐδὲν ἐπέρχεται τὸ πρακτικόν, συμβῇ ὅπως τὸ ἀντίθετον ἀποτέλεσμα· συνειθίσῃ ὁ κόσμος εἰς τὴν εἰκόνα αὐτὴν τῆς ἀπελπισίας καὶ ἢ δὲν τὴν πιστεύει πλέον, ἀφοῦ βλέπει ὅτι μὴ ὅλα ταῦτα ἐξακολουθεῖ πολὺ καλὰ καὶ νὰ τρώγῃ καὶ νὰ πίνει τὸν ριτινέτην του καὶ νὰ ροφεῖ ἡδονικῶς τὴν ἀργιλέ του καπνίζων τὸ λαθρεμπορευμένον τουμπέκι καὶ νὰ κταβαίνει εἰς τὸ δροσερὸν Φάλλορόν του, ἂν ἔχῃ εἰς τὸ θηλάκιον τὸ 1 φράγκον του—καὶ αὐτὰ νομίζω ὅσα ἡρώδησα εἶναι τὰ ἐπαρκούντα εἰς τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ νεωτέρου ἑλλήνος—ἢ νὰ ἐξοικειωθῇ πρὸς αὐτὴν καὶ ν' ἀρχίσῃ σιγὰ σιγὰ νὰ τὴν βλέπῃ θελκτικῶς, ὡς ὅταν λάβῃ τις ἀσχημον σύνευνον καὶ ἐκ τῆς σκέψεως ὅτι μετ' αὐτῆς ἐκὼν ἄκων θὰ ἐγκαταδιώσῃ σχηματίζει τὴν ἡρωϊκὴν ἀπόφασιν νὰ τὴν θεωρῇ ἐξαισίαν καὶ ὀρεκτικωτάτην.

Λοιπὸν, νὰ γράψω θέλεις; "Οχι, ὀχι, προτιμῶ, πρὸς χάριν σου, νὰ διεγούμαι παραμύθια, παρὰ νὰ συντάσσω ἄρθρα περὶ ἐξωτερικῶν ζητημάτων καὶ Μακεδονίας.

Ῥάπης.

Η ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑ ΤΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Σοφία, 30 Ιουλίου

Ἐκφραζόμενοι περὶ αὐτῆς ὁμοφώνως λέγουσιν ὅτι ἂν γίνῃ ὁ σιδηρόδρομος θὰ προσδεύῃ πολὺ ἡ Σοφία. Καὶ φαίνεται λίαν πιθανὸν τὸ τοιοῦτον. Τὰ ἀνάκτορα εἶνε κτίριον

τῆς κλίνης εἰς τὴν θύραν καὶ ἐκ τῆς θύρας εἰς τὴν κλίνην. Ἐφαίνετο μὲν σύνινος, ἀλλ' ἡ φυσιογνωμία αὐτῆς ἀνεζωπυρούτο, τὸ βλέμμα τῆς ἐφωτίζετο. Κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἔσσειε τὴν κεφαλὴν· τὰ χεῖλη τῆς ἐκινούντο, ἀλλ' οἱ λόγοι δὲν ἐξήρχοντο ἀκόμη ἐκ τοῦ λάρυγγός τῆς.

Αἰφνης ἀπόθησε τὰ ἐραπλώματα, ἐξήγαγε τοὺς πόδας ἐκτὸς τῆς κλίνης καὶ διολισθήσασα εὐρέθη ὀρθή, ἀπέναντι τοῦ κατόπτρου. Ἀόρατον μεδίωμα διήλθε διὰ τῶν χειλέων τῆς. Τὰ ἐνδύματά τῆς ἦσαν πλησίον αὐτῆς, ἐφόρεσε τὸν σταθόδεσμόν τῆς, τὸν αὐτὸν ὃν εἶχεν ἀφήσει ἐν τῇ θαλάμῳ πρὶν μεταβῇ ἵνα ριθῇ εἰς τὸν ποταμὸν, μετὰ ταῦτα ἐφόρεσεν ὑποχιτώνιον, ἔπειτα τὸ ἐτωκάρδιον.

Ἦν ἐστιατικὸς ἀνελάμβανε τὰς ἀρχαίας αὐτῆς ἐξεις.

Ὁ Φιντέλ ἐποίησε περὶ αὐτῆς ἄλματα ὑλακτῶν.

— Βάβ, βάβ, βάβ!

Περιεστρέφετο περὶ τὰς γυμνὰς κνήμας τῆς, ὡς συνελάμβανε διὰ τῶν ὀδόντων τῆς, χωρὶς νὰ σφίγγῃ αὐτάς, τοὺς δακτύλους τῶν ποδῶν τῆς, τὰς πτέρνας, τὰ γαστροκνήμια τῆς. Αὕτη ἀπόθαι ἐλαφρῶς αὐτὸν διὰ τῆς χειρὸς λέγουσα.

— Παῦσε, παῦσε λοιπὸν! "Ω! τὸν κακόν!

Καθίσασα ἐπὶ τῆς ἀίρας τῆς κλίνης ἐφόρεσε τὰ περιπόδια τῆς, ἀπερ προσέδεσεν ἐπὶ τῶν γονάτων διὰ τῶν περικνημίδων αὐτῆς, ἔπειτα ἐφόρεσεν τὰ πεδιλά τῆς.

Παρατηρήσασα τὸ ὄρολογίον τῆς καὶ ἰδούσα ὅτι ἔδεικνυν ὀκτώ καὶ τεσσαράκοντα λεπτά.

— Εἶναι ἐξώρας, ἐπιθύρισε.

Προῦχώρησε βήματά τινα καὶ ἔστη πρὸ τοῦ κομμωτηρίου, τοῦ ὁποίου τὸν καλυπτῆρα ἤγειρε· τὸ ὕδωρ εὐρίσκετο ἐντὸς τῆς ὑδρίας ἐτοιμον νὰ χυθῇ ἐντὸς τοῦ νυπτήρος. Μηχανικῶς ἤνοιξε τὸν πρῶτον σύρτην· τὰ πάντα ἦσαν ἐν τῇ τάξει ἐν ᾗ τὰ εἶχεν ἀφήσει· ἐν τινὶ κυτίῳ χρυσᾷ νομίσματα, ἐν ἑτέρῳ κοσμήματα. Λαβοῦσα δακτύλιον, τὸ τελευταῖον δῶρον τοῦ γηραιοῦ λοχαγοῦ, τὸ ὅποιο ὁ μονόλιθος ἀδάμας ἠκτινοβόλησεν εἰς τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου, ἐπέρασεν εἰς τὸν δακτύλόν τῆς.

Ὀμίλει χαμηλοφώνως, τόσοι χαμηλοφώνως, ὥστε τοῦτο ὁμοίαζε πρὸς ψιθυρισμὸν φύλλων δένδρων.

Ἐν τῷ ἑτέρῳ δωματίῳ ἦκον αὐτὴν περιερχομένην τὸν θάλαμον, ποδοκροτοῦσαν, κινούσαν τὰ ἐπιπλά. Εἰκοσάκις ὁ Ἰάκωβος Βαγιγιάν ἀπεπειράθη νὰ διανοίξῃ τὴν θύραν, ἵνα ἴδῃ. Ἀλλ' ὁ κ. Λέγενδρος δὲν ἀφῆκεν αὐτὸν νὰ κάμῃ τὴν ἀπερίσκεπτον ταύτην. Τὸν ὀφθαλμὸν προσήλαμένον εἰς τὴν ὀπὴν τοῦ κλειθροῦ ἔχον ὁ ἱατρὸς παρτίρει τὰς νήσεις τῆς νεανίδος. Εἶδεν αὐτὴν νικημένην, κτεινέουσαν τὴν μακρὰν κόμην τῆς, πλέκουσαν αὐτὴν καὶ περισκλούσαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς διὰ καρφιδῶν.

Τότε ἀνορθωθείς ἔκαμε νεῦρα εἰς τὸν Ἰάκωβον Βαγιγιάν καὶ ὑπάγε νὰ κρυβῇ εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δωματίου.

(ἐκταλῶν)